

اطلاع رسانی

کنده کاوی در مدارس سنگاپور، یونان، فرانسه، فنلاند و ایالات متحده

مشارکت ورزشی

دانش آموزان در مدارس

نویسنده: جان ونگ

مترجم: حدیث مرادی - دانشجوی کارشناسی ارشد تربیت بدنی دانشگاه تربیت مدرس،

آموزگار تربیت بدنی شهرستان سرپل ذهاب

دکتر محمد احسانی - دانشیار دانشگاه تربیت مدرس

کلیدواژه‌ها:

مشارکت

ورزشی دانش آموزان،

مدارس، سنگاپور، یونان، فرانسه،

فنلاند و ایالات متحده امریکا

گروه

دانشگاهی

تربیت بدنی و علوم

ورزشی^۲ (PESS) برای اشخاصی که

تربیت بدنی را به عنوان یک حرفه دنبال می کنند، برنامه ای دو ساله برای اخذ مدرک دیپلم، و دوره ای چهار ساله برای اخذ مدرک کارشناسی ارائه می دهد. در دوره کارشناسی ارشد و دکتری، آموزش و پرورش ملی گرایش های تعلیم و تربیت کودکان، مطالعات ورزشی و علوم ورزشی را ارائه می دهد. معلمان تربیت بدنی واجد صلاحیت و مورد تأیید آموزش و پرورش ملی تمامی کلاس های تربیت بدنی را در مدارس متوسطه و بالاتر به عهده دارند. در دوره ابتدایی، این روند در حال حرکت به سوی تدریس تربیت بدنی توسط معلمان متخصص است.

در آموزش و یادگیری تربیت بدنی تمامی پایه ها، تأکید

سنگاپور

در سنگاپور، تربیت بدنی برای تمامی مقاطع تحصیلی الزامی است. مدیر مدرسه مدت کلاس های تربیت بدنی را تعیین می کند، اما وزارت آموزش و پرورش برای پایه ۱-۳، سه جلسه در هفته (مدت هر جلسه ۳۰ دقیقه)؛ و برای پایه ۴-۱۲، دو جلسه در هفته (مدت هر جلسه ۳۰ تا ۳۵ دقیقه) را توصیه کرده است. البته، در برخی مدارس دو جلسه در هفته ادغام می شود و تنها یک جلسه به مدت ۶۰-۷۰ دقیقه برگزار می شود. آموزش و پرورش^۱ تنها مؤسسه آموزش معلم در سنگاپور است.

بر تنوع و نوآوری است. در پایه‌های ابتدایی تمرکز یادگیری مهارت‌های حرکتی بنیادی، آموزش ژیمناستیک و حرکات موزون است که به توسعه مهارت‌های روانی- حرکتی و هماهنگی در دانش‌آموزان منجر می‌شود. این آموزش‌های پایه‌ای برای یادگیری مهارت‌های پیشرفته‌تر روانی- حرکتی، ورزشی و بازی‌ها خواهد بود. در پایه‌های بالاتر، به‌طور معمول انواع بازی‌ها، دو و میدانی و شنا انجام می‌شود.

در دوره متوسطه و پیش‌دانشگاهی برنامه آموزشی بر گسترش مهارت‌های روانی- حرکتی، قوانین و مفاهیم بازی‌ها تأکید دارد که فعالیت‌هایی از قبیل: آموزش ژیمناستیک، حرکات موزون، بازی‌ها، دو و میدانی و شنا را شامل می‌شود. در پایه پیش‌دانشگاهی امکان تجربیات آموزشی در فضای باز نیز فراهم آمده است. همچنین، این برنامه دانش‌آموزان را با دانش و مهارت طراحی و مدیریت برنامه‌های مربوط به سلامتی و آمادگی جسمانی آشنا می‌کند؛ روحیه مشارکت و رقابت را توسعه می‌دهد و فرصت‌هایی را برای آموزش رهبری فراهم می‌کند.

در سنگاپور، تربیت بدنی مدارس با ورزش میان‌آموزشگاهی ارتباط مستقیم ندارد. نهاد فعالیت‌های متمم تحصیلی (CCAB) همراه با شورای ورزش مدارس سنگاپور، هیئت مشاوره‌ای برای تمامی ورزش‌های مدرسه‌ای محسوب می‌شوند که بر سازمان‌های برگزارکننده مسابقات ورزشی مدارس در سطح منطقه‌ای و ملی نظارت می‌کنند. اما تعداد شرکت‌کنندگان، در ورزش مدارس در حال کاهش است و تنها حدود ۱۰٪ دانش‌آموزان، اوقات فراغت خود را در فعالیت‌های ورزشی مدارس سپری می‌کنند.

تمامی معلمان تربیت‌بدنی تا حدودی تحت آموزش میان‌اجتماعی روان‌شناسی ورزش و تمرین قرار گرفته‌اند، اما بسیاری از آن‌ها در این زمینه تخصص لازم را ندارند. علاقه به آموزش مهارت‌های روانی به معلمان مسئول تیم‌های ورزشی، از چند سال گذشته افزایش چشمگیری داشته است. در بسیاری از دوره‌های ضمن خدمت و کارگاه‌های برگزارشده توسط نهاد فعالیت‌های متمم تحصیلی، نحوه آموزش مهارت‌های روانی، به معلمان نشان

داده می‌شود. یک کتاب راهنما نیز در خصوص مهارت‌های روانی برای ورزشکاران به نگارش درآمده است. استفاده از مهارت‌های روانی به منظور ارتقاء اعتمادبه‌نفس، توسعه مهارت‌های زندگی، شخصیت، مهارت‌های آکادمیک و خود-تنظیمی^۵ افزایش یافته است.

یونان

شرکت در کلاس‌های تربیت‌بدنی برای همه دانش‌آموزان در دوره ابتدایی و متوسطه اجباری است (پایه ۱-۱۲). در اکثر پایه‌ها، واحد تربیت‌بدنی دو بار در هفته تشکیل می‌شود، البته در پایه ۷-۸ سه بار در هفته، در حالی که در پایه ۱۱ تنها یک‌بار در هفته تشکیل می‌شود. در تمامی پایه‌ها، مدت زمان کلاس‌ها ۴۵ دقیقه است.

تمامی معلمان تربیت‌بدنی مدارس ابتدایی و دبیرستان مدرک دانشگاهی از مراکز آموزشی تربیت‌بدنی دارند. از دهه گذشته تعداد معلمان تربیت‌بدنی با مدرک تحصیلی بالاتر از کارشناسی در حال افزایش بوده است. معلمان از برنامه آموزشی ارائه‌شده از سوی شورای آموزشی وزارت آموزش و پرورش یونان تبعیت می‌کنند. در پایه‌های ۱-۴ تمرکز بر توسعه الگوهای جابه‌جایی- از قبیل پریدن، لی‌لی کردن، سرخوردن، پرتاب کردن، دریافت کردن، ضربه زدن- و ترکیب الگوهای حرکتی با موسیقی است. از پایه ۵-۹ توسعه مهارت‌های ورزشی و حرکات موزون مورد توجه است (فعالیت‌هایی از قبیل ورزش‌های تیمی، دو و میدانی، ژیمناستیک و رقص یونانی). در پایه‌های ۱۰-۱۲ از دانش‌آموزان انتظار می‌رود در دو یا سه رشته ورزشی که در اوقات فراغت خود به آن می‌پردازند، ماهر شوند و به صورت تخصصی تر آن را یاد بگیرند.

با وجود این که معلمان در تلاشند که دانش‌آموزان را به شرکت در فعالیت‌های بدنی خارج از مدرسه تشویق کنند، اما تربیت‌بدنی مدارس با ورزش جوانان به‌طور مستقیم در ارتباط نیست. بیشتر باشگاه‌های ورزشی جوانان غیرانتفاعی است و از حمایت اندک وزارت ورزش یا مراجع محلی و شرکت‌کنندگان برخوردارند. امروزه، تعداد باشگاه‌های ورزشی خصوصی در حال افزایش است. در پایه‌های ۵-۹ حدود ۵۰٪ پسران در ورزش‌های رقابتی شرکت می‌کنند، در صورتی که این درصد در دختران حدود ۲۵٪ است. طبق شواهد و مدارک موجود میزان مشارکت ورزشی در پایه‌های ۱۰-۱۲ به سرعت کاهش می‌یابد. اکثر دانش‌آموزان در فوتبال و بسکتبال و سپس در والیبال، دو و میدانی، شنا، هندبال، تکواندو و ژیمناستیک شرکت می‌کنند. تنها حدود ۱۷٪ دانش‌آموزان به‌طور ثابت در کلاس‌های ورزشی و حرکات موزون تا پایه ۱۲ شرکت می‌کنند.

دغدغه‌های عمده معلمان تربیت‌بدنی عبارت است از: کمبود منابع و سرمایه، کاهش انگیزه دانش‌آموزان در دوره دبیرستان، محیط چندفرهنگی جدید که مهاجرانی از آلبانی، روسیه و

**در یونان تمامی معلمان
تربیت بدنی مدارس ابتدایی
و دبیرستان دارای مدرک
دانشگاهی از مراکز آموزشی
تربیت بدنی هستند**

در فرانسه برای معلم تربیت بدنی شدن، داشتن مدرک کارشناسی در علوم و فناوری ورزشی و همچنین موفقیت در آزمون عملی - رقابتی ضروری است که هر ساله توسط وزارت آموزش و پرورش ملی در مکان‌های ثابتی برگزار می‌شود.

پایه ۱۰-۱۲، هدف تربیت بدنی تعمیق دادن دانش آموز در تعداد کمتری از فعالیت‌ها (عموماً سه نوع) است که چرخه آموزش بلندمدت را ایجاد می‌کند. در پایان دبیرستان، برای تربیت بدنی نیز مدرک دیپلم اعطاء می‌شود.

در دبیرستان، یک معلم تنها یک درس خاص را تدریس می‌کند (برای مثال ریاضی، زبان، تاریخ یا تربیت بدنی). برای معلم تربیت بدنی شدن، داشتن مدرک کارشناسی در علوم و فناوری ورزشی و همچنین موفقیت در آزمون عملی - رقابتی که هر ساله توسط وزارت آموزش و پرورش ملی در مکان‌های ثابتی برگزار می‌شود، ضروری است. تمامی فارغ التحصیلان تربیت بدنی، روان‌شناسی ورزشی را گذرانده‌اند. کنترل و یادگیری حرکتی، رشد روان‌شناختی، تعامل جمعی و انگیزش نیز به‌طور ویژه مورد تأکید قرار می‌گیرند.

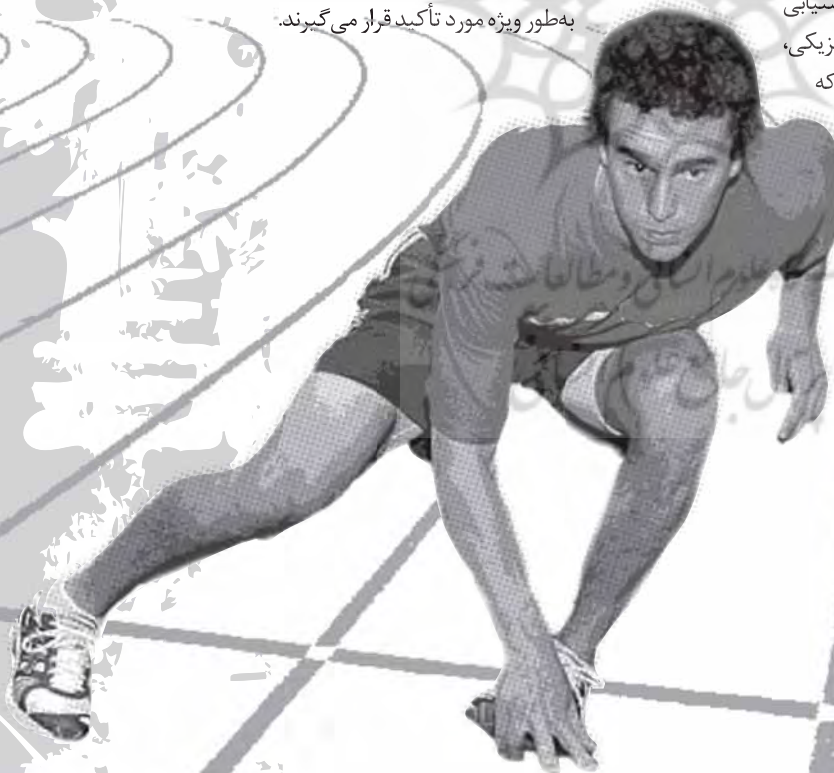
خاورمیانه آن را تشکیل می‌دهند و استفاده از روش‌های جدید به‌منظور آموزش مهارت‌ها و دانش را ضروری می‌سازد. در تمامی پایه‌ها، روان‌شناسی ورزشی و تمرین آموزش داده می‌شود. در کنار موضوعاتی مانند کنترل و یادگیری حرکتی، بر مفاهیم روان‌شناسی اجتماعی نیز تأکید ویژه‌ای می‌شود. موضوعات جدید شامل: ایجاد جو انگیزشی مثبت، ارتقاء رفتارهای نگرشی و تمرینی مثبت، توسعه مهارت‌های زندگی و خودکارآمدی، بهبود اخلاقیات و تعهد، برابری جنسیتی و محیطی فراگیر برای تمامی فرهنگ‌ها می‌شود. بخش بزرگی از روان‌شناسی ورزشی در مدارس مورد توجه قرار گرفته است و کتاب‌های جدید درسی در رابطه با روان‌شناسی ورزشی در تربیت بدنی مدارس چاپ شده است.

فرانسه

شرکت در کلاس‌های تربیت بدنی برای همه دانش‌آموزان در دوره‌های ابتدایی و متوسطه اجباری است (پایه ۱-۱۲). در اکثر پایه‌ها، واحد تربیت بدنی دو بار در هفته برگزار می‌شود (از پایه ۱-۹ به مدت سه ساعت در هفته به استثنای پایه ششم که چهار ساعت در هفته)، در حالی که کلاس تربیت بدنی از پایه ۱۰-۱۲ یکبار در هفته و به مدت ۲ ساعت تشکیل می‌شود.

در تربیت بدنی مدارس سه هدف اصلی دنبال می‌شود. ۱. توسعه ظرفیت‌ها و منابع لازم برای رفتار حرکتی؛ ۲. دستیابی به میراث فرهنگی ایجاد شده توسط فعالیت‌های مختلف فیزیکی، هنری و ورزشی و ۳. یادگیری قابلیت‌ها و دانش‌هایی که برای شناخت بهتر بدن و حفظ سلامتی مفید هستند. تربیت بدنی در دوره دبیرستان اهداف تربیتی مهمی مانند شهروند خوب بودن، استقلال، همبستگی، ایمنی و تعهد را نیز دنبال می‌کند.

با توجه به پایه آموزشی، اهداف خاص تر و ویژه‌تر می‌شوند. در مدارس ابتدایی، هدف اصلی فعالیت‌های بدنی و تمرینات ورزشی، توسعه الگوهای بنیادی حرکت از قبیل: جابه‌جایی، تعادل، دستکاری کردن، پرتاب کردن و گرفتن اشیاء است. برای دانش‌آموزان پایه ۶-۹ امکانات و انواع مختلفی از فعالیت‌های ورزشی و هنری فراهم می‌شود (مانند حرکات موزون)، که هر یک از این‌ها تجربه‌ای حرکتی خاص و اصلی است. در پایان کلاس ۹، دانش‌آموزان باید حداقل در دو دوره ۱۰ ساعته در هر یک از هشت گروه فعالیت‌های پیش‌بینی شده شرکت کرده باشند (مانند: شنا، دو و میدانی، ژیمناستیک، ورزش‌های جمعی، ورزش‌های رزمی، فعالیت‌های ورزشی هنری، ورزش‌های راکتی و فعالیت بدنی در محیط طبیعی). سرانجام

در فنلاند با توجه به برنامه درسی ملی، اهداف اصلی تربیت بدنی در آموزش پایه ایجاد تأثیر مثبت در سلامت و توانایی‌های جسمی، روان‌شناختی و اجتماعی دانش‌آموزان و همچنین به عنوان یک راهنما برای درک و فهم اهمیت ورزش در سلامتی برای دانش‌آموزان است

معلمان تربیت بدنی مدارس ابتدایی موضوعات یکسانی را می‌آموزند و شایستگی و قابلیت در ورزش نیز برای موفقیت در آزمون رقابتی برای آن‌ها ضروری است. اما در دوره ابتدایی بیش از روان‌شناسی ورزش و تمرین، بر برخی فعالیت‌های بدنی تأکید می‌شود.

در دوره دبیرستان، یکی از مأموریت‌های معلم تربیت بدنی حمایت از فعالیت‌های ورزشی دانش‌آموزان در خارج از مدرسه است. در این خصوص، هر معلم باید یک انجمن ورزشی را در مدرسه سازماندهی کند. هدف انجمن‌های مذکور، تشویق و حمایت دانش‌آموزانی است که مایل به انجام ورزش در ساعاتی نیز از ساعت آموزش رسمی هستند (عموماً هر چهارشنبه بعدازظهر). این فعالیت فوق برنامه ۳ ساعت از ۲۰ ساعت کار موظف معلم تربیت بدنی را شامل می‌شود. در مدارس ابتدایی، تعداد ۱۲۵۰۰ انجمن ورزشی گزارش شده است که حدود ۲۳٪ دانش‌آموزان عضو آن‌ها هستند. در پایه‌های ۶-۱۲، تعداد ۹۰۰۰ انجمن ورزشی گزارش شده است که حدود ۱۸٪ دانش‌آموزان در آن‌ها عضو هستند. البته دانش‌آموزان می‌توانند در یکی از باشگاه‌های خارج از مدرسه نیز به ورزش اکثر باشگاه‌های ورزشی سازمان‌هایی غیرانتفاعی

هستند که توسط وزارت ورزش، مراجع محلی و شرکت کنندگان حمایت می‌شوند. در مجموع، ۵۱٪ از نوجوانان ۱۲-۱۷ ساله در باشگاهی وابسته به مدرسه یا غیر از آن به فعالیت‌های ورزشی می‌پردازند، و البته تعداد پسران بیش از دختران است (۵۷٪ در مقابل ۴۱٪) (گزارش وزارت ورزش فرانسه).

فنلاند

در فنلاند، کودکان قبل از هفت سالگی مدرسه را شروع می‌کنند. تربیت بدنی برای دانش‌آموزان ابتدایی فنلاندی اجباری است (پایه ۱-۹). برنامه درسی ارائه شده توسط وزارت آموزش و پرورش، داشتن دو ساعت تربیت بدنی را در هفته توصیه کرده است. علاوه بر این، در کلاس ۷-۹ دانش‌آموزان می‌توانند واحدهای اختیاری تربیت بدنی را انتخاب کنند که در برنامه درسی مدارس محلی تعیین شده‌اند. بعد از آموزش پایه، نوجوانان می‌توانند در مدارس فنی حرفه‌ای یا در دبیرستان تحصیلات خود را ادامه دهند (کلاس ۱۰-۱۲)، که در این پایه‌ها، دو واحد تربیت بدنی اجباری و سه واحد اختیاری ارائه می‌شود. واحدهای تربیت بدنی در دبیرستان توسط وزارت آموزش و پرورش تنظیم می‌شود.

با توجه به برنامه درسی ملی، اهداف اصلی تربیت بدنی در آموزش پایه ایجاد تأثیر مثبت در سلامت و توانایی‌های جسمی، روان‌شناختی و اجتماعی دانش‌آموزان و همچنین به عنوان یک راهنما برای درک و فهم اهمیت ورزش در سلامتی برای دانش‌آموزان است. دستورالعمل‌های تربیت بدنی مهارت‌ها، دانش و تجربیات پایه را به دانش‌آموزان ارائه می‌دهد که اتخاذ سبک زندگی فعال را برای آن‌ها ممکن می‌سازد. در کلاس‌های ۱-۴ آموزش تربیت بدنی پایه باید به قابلیت‌های دانش‌آموزان و توسعه پتانسیل‌های فردی بپردازند. دستورالعمل‌ها با خنده و بازی و در فضایی دوستانه انجام می‌گیرند و پیشرفت کار از سوی مهارت‌های حرکتی پایه به سمت شکل‌های خاص و تخصصی فعالیت بدنی صورت می‌گیرد. نقطه اوج آموزش تربیت بدنی، ایجاد اعتقاد و بینش نسبت به فعالیت‌های بدنی، و عمل دانش‌آموزان به آن‌ها است.

پی‌نوشت

1. National Institute of Education (NIE)
2. Physical Education and Sport Sciences
3. games
4. Co-Curricular Activities Branch
5. self-regulation
6. Jyvaskyla
7. National Association for Sport and Physical Education (NASPE)
8. Illinois
9. National Council for Accreditation of Teacher Education (NCATE)
10. Centers for Disease Control

منابع

Wang, John C. K., Papaioannou, Athanasios G., Sarazin, Philippe P.G., Jaakkola, Timo & Solmon, Melinda A. (2006). A Brief Description of Physical Education and School Children's Sport Involvement in Singapore, Greece, France, Finland, and the United States. *IJSEP*, 4, pp:220-226.

کودکان، پرداختن به نیازهای متنوع جامعه دانش‌آموزی، و ایجاد کلاسی که مشارکت ورزشی را ترویج کند. با وجود استانداردها، و این که اکثر معلمان تربیت‌بدنی دوره دبیرستان باید گواهینامه داشته باشند، تنها ۱۳ ایالت گواهینامه تخصص در تربیت‌بدنی را برای مدارس ابتدایی لازم می‌دانند. بیشتر ایالت‌ها به معلمان مدارس ابتدایی اجازه استفاده از تجهیزات آموزشی برای دانش‌آموزان را می‌دهند.

طبق گزارش مراکز پیشگیری و کنترل بیماری‌ها^۱ (۲۰۰۰)، یک‌سوم کودکان آمریکایی فعالیت منظم بدنی ندارند. تنها ۲۹٪ در کلاس‌های تربیت‌بدنی روزانه شرکت می‌کنند؛ و تقریباً نیمی (۴۵٪) از آن‌ها در هیچ تیم ورزشی بازی نمی‌کنند. برآورد شده است که حدود ۱۶٪ کودکان سنین مدرسه یا اضافه وزن دارند یا در معرض چاق شدن هستند؛ که این میزان نسبت به سال ۱۹۸۰ سه برابر افزایش داشته است. سابقاً برنامه‌های تربیت‌بدنی بر پایه انواع ورزش‌ها بوده است، اما امروزه ارتباطات رسمی بین برنامه‌های ورزشی جوانان و آموزش‌های تربیت‌بدنی کمتر شده است. مسابقات میان آموزشگاهی اغلب برنامه‌های تربیت‌بدنی را تحت‌الشعاع قرار می‌دهند. به‌خصوص در کلاس‌های ۹-۱۲، در حالی که تمرکز و حساسیت زیادی بر مسابقات دو و میدانی می‌شود، سایر دانش‌آموزان در کلاس‌های تربیت‌بدنی شرکت نمی‌کنند.

با توجه به نگرانی‌های رو به رشد در خصوص چاقی و بی‌تحرکی تمرکز بیشتری بر رویکرد سلامتی وجود دارد که فعالیت جسمی مادام‌العمری را در کلاس‌های تربیت‌بدنی ترویج می‌دهد. همچنین با وجود نگرانی‌های بهداشت عمومی درباره فعالیت بدنی و چاقی، تربیت‌بدنی به عنوان بخشی از مرکز علمی ذکر نشده و زمان و توجه کمتری نسبت به دو دهه قبل به آن شده است. افزایش فشارها همراه با محدودیت منابع، برنامه‌های تربیت‌بدنی را هم در زمان و هم در بودجه آموزشی مستعد کاهش ساخته است. به نظر می‌رسد در زمانی که ما بیشترین نیاز را بر تمرکز بر فعالیت بدنی به عنوان ابزاری برای بهبود بهداشت عمومی داریم، حمایت خود را از آن برداشته‌ایم و الزامات را کاهش داده‌ایم.

در پایه پنجم تا نهم، آموزش تربیت‌بدنی باید پاسخ‌گوی نیازهای متفاوت دختران و پسران در این مرحله از رشد باشد. آموزش‌های متنوع تربیت‌بدنی به سلامت و رشد دانش‌آموزان کمک می‌کند. همچنین فردی مستقل و اجتماعی شدن؛ و قابلیت پیگیری مستقل تفریحات و ورزش را ممکن می‌سازد. به‌گونه‌ای که آموزش فرصت‌هایی برای تجربیات ورزشی و حمایت از ابراز وجود دانش‌آموزان را فراهم می‌آورد.

تمامی معلمان تربیت‌بدنی در مدارس متوسطه و بالاتر، فارغ‌التحصیل دانشکده علوم ورزشی دانشگاه یووسکوله هستند. در تربیت‌بدنی پایه فنلاند، محبوب‌ترین ورزش‌ها در کلاس ۱-۴ عبارت است از: اسکیت، بیس‌بال فنلاندی، فوتبال، دو و میدانی و هاکی داخل سالن. در پایه ۵-۹: بیس‌بال فنلاندی، بسکتبال، دو و میدانی، بازی‌های ریخ و هاکی داخل سالن محبوب‌ترین ورزش‌ها هستند. ورزش محبوب دبیرستانی‌ها نیز هاکی داخل سالن، بسکتبال، تمرینات استقامتی، بیس‌بال فنلاندی و والیبال است.

ایالات متحده

دستورالعمل‌ها و الزامات تربیت‌بدنی در مدارس آمریکا مدون و قطعی نیست. سازمان‌های ملی توصیه‌هایی را پیشنهاد می‌کنند مانند اینکه هر فرد باید چند دقیقه فعالیت بدنی داشته باشد، اما هر ایالت الزامات آموزشی خاص خود را دارد. این الزامات و سیاست‌های آموزشی از سوی هیئتی ارائه می‌شود که از طرف قانونگذاران ایالتی مجاز شناخته شده‌اند و پس از آن توسط نهادهای دولتی تأیید می‌شوند. انجمن ملی ورزش و تربیت‌بدنی^۷ توصیه کرده است که دانش‌آموزان مدارس ابتدایی ۱۵۰ دقیقه و مدارس متوسطه ۲۲۰ دقیقه در هفته به فعالیت‌های تربیت‌بدنی بپردازند. اما تخمین زده می‌شود که تنها ۷ تا ۸ درصد مدارس، این استانداردها را رعایت می‌کنند. طبق تحقیق جامعی که توسط این انجمن ملی (۱۹۹۳) انجام شد، در بیش از نیمی از ایالات آمریکا، از کلاس ۹-۱۲ به مدت یکسال یا کمتر، تربیت‌بدنی در مدرسه ارائه می‌شود و کمتر از ۳۶ درصد مدارس ابتدایی و متوسطه آموزش‌های روزانه دارند. تنها در ایالت النویز^۸، آموزش روزانه تربیت‌بدنی تا کلاس ۱۲ ارائه می‌شود.

استانداردها برای اخذ مجوز فعالیت معلمان تربیت‌بدنی در هر ایالت متفاوت است. ناسپه (۲۰۰۱) در خصوص شورای ملی آموزش معلمان^۹ استانداردهای ثابتی را برای آماده‌سازی اولیه معلمان تربیت‌بدنی دارد. شورای ملی آموزش معلمان با ۵۰ ایالت مشارکت دارد، و در اکثر برنامه‌های آموزشی معلمان تربیت‌بدنی از این استانداردها استفاده می‌شود. این برنامه‌ها عبارتند از: تمرکز بر استفاده از اصول روان‌شناسی ورزش و تمرین در آموزش تمامی

با توجه به نگرانی‌های رو به رشد در خصوص چاقی و عدم فعالیت بدنی، تمرکز بیشتری بر رویکرد سلامتی وجود دارد که فعالیت فیزیکی مادام‌العمری را در کلاس‌های تربیت بدنی ترویج می‌دهد